

Arrest

nr. 88 147 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 per faxbericht heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 september 2012.

Gelet op titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 september 2012 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt België binnen op 16 september 2008 en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 2 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 oktober 2009 dient zij hierop een aanvulling in.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 juni 2009 nr. 28 959 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 21 januari 2010 wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 8 mei 2012 verzoeken de Oostenrijkse autoriteiten België om de terugname van verzoekster op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 11 mei 2012 wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard omdat verzoekster België heeft verlaten voor Rusland, Wit-Rusland en Oostenrijk en bijgevolg de Schengenzone heeft verlaten.

Op 21 mei 2012 weigeren de Belgische autoriteiten de terugname van verzoekster.

Verzoekster verklaart op 12 mei 2012 België te zijn binnengekomen.

Op 10 juli 2012 dient ze een asielaanvraag in.

Op 10 juli 2012 blijkt uit een vergelijking van de vingerafdrukken dat verzoekster op 15 april 2012 werd geregistreerd als asielzoeker in Oostenrijk.

Op 17 juli 2012 verzoeken de Belgische autoriteiten Oostenrijk om de terugname van verzoekster op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Op 23 juli 2012 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van verzoekster.

Op 7 augustus 2012 deelt de raadsman van verzoekster aan het bestuur mee dat verzoekster problemen kende in Oostenrijk.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M. A. geboren te K., op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 12.05.2012 is aangekomen in België. Bijna twee maanden later, op 10.07.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten, en geboren te zijn in K. op (...). Op 07.08.2012 meldde Meester K.B. zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene. Uit het Eurodacverslag van 10.07.2012 blijkt dat betrokkene in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en de Oostenrijkse overheid heeft op datum van 23.07.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.07.2012 dat dit haar tweede asielaanvraag in België is en dat zij eveneens asiel aanvroeg in Oostenrijk. Betrokkene verklaarde dat ze door België werd gerepatrieerd nadat ze afstand deed van haar asielaanvraag in België. Op 04.10.2010 zou ze per vliegtuig van uit Frankfurt-Mainz naar Moskou gevlogen zijn. Vanuit Moskou zou betrokkene vervolgens de bus genomen hebben naar Dagestan waar ze op 06.10.2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat ze in Dagestan in het dorp "Batash-Yurt" in haar huis verbleef maar dat ze door problemen bij haar tante in "Khasav-Yurt" en vervolgens bij een neef in "Makhatchkala" verbleef. Betrokkene verklaarde op 07.04.2012 vervolgens vanuit Dagestan per bus naar Moskou gereisd zou zijn waar ze op 09.04.2012 zou zijn aangekomen. Vanuit Moskou zou ze per auto naar Minsk in Wit-Rusland gereisd zijn waar ze op 10.04.2012 zou zijn aangekomen en vervolgens per auto verder gereisd zou zijn naar Oostenrijk per auto waar ze op 14.04.2012 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat ze 6000 euro betaald zou hebben om naar België gebracht te worden maar dat ze door de Oostenrijkse politie werd tegengehouden. Betrokkene verklaarde dat ze in Oostenrijk asiel aanvroeg en dat ze door de politie naar het asielcentrum in Traiskirchen werd gebracht. Betrokkene verklaarde dat ze vier dagen in het centrum van Traiskirchen verbleven zou hebben en vervolgens tot 11.05.2012 in een centrum in Bad Kreuz. Betrokkene verklaarde ze in Oostenrijk gehoord werd maar dat er nog geen beslissing was toen ze Oostenrijk verliet op 11.05.2012. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 12.05.2012. Pas op 10.07.2012, bijna twee maanden naar haar aankomst in België vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten na haar asielaanvraag in Oostenrijk.

Vooreerst dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een eerste keer asiel aanvroeg in België op 16.09.2008. Op 02.02.2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: CGVS) inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing van het CGVS ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (verder: RVV), werd op 22.06.2009 door de RVV verworpen. Betrokkene verklaarde tijdens haar tweede asielaanvraag in België dat ze op 04.10.2010 zou zijn gerepatrieerd naar Rusland nadat ze afstand deed van haar asielaanvraag.

Rekening houdende met de gegevens in het Eurodacverslag van 10.07.2012 en de verklaringen van betrokkene dat zij eerder in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd werd voor betrokkene op 17.07.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 23.07.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 13 van de Dublin-II-Verordening, waarin gesteld wordt dat "wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan". Rekening houdende dat betrokkene verklaarde te zijn teruggekeerd naar Dagestan in de Russische Federatie op 04.10.2010, betrokkene in Dagestan verbleven zou hebben tot 07.04.2012, en zich dus langer dan drie maanden buiten het gebied van de Dublin-Staten bevonden heeft waardoor de Belgische autoriteiten op basis van art. 16.4 van de Dublin-II-Verordening alleszins niet langer als verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van de asielaanvraag beschouwd kunnen worden, en betrokkene vervolgens in Oostenrijk asielvroeg, is Oostenrijk derhalve de Lid-Staat die op basis van art. 13 van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene, zoals zij ook expliciet erkennen in hun terugnameakkoord dd. 23.07.2012.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van

Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Oostenrijk, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat ze in Oostenrijk door twee Tsjetsjeenen werd aangevallen buiten aan de gebouwen van het centrum in een bosrijk gebied en dat één van de Tsjetsjeense mannen zei dat hij van de entourage van haar ex-man was en dat ze haar de keel zouden oversnijden indien ze naar de politie zou stappen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk geen verband houden met redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Derhalve zijn ze als aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk, niet gerechtvaardigd. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde verklaring dat ze in Oostenrijk door twee Tsjetsjeense mannen zou zijn aangesproken en aangevallen die zou behoren tot de entourage van haar ex-man, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Er kan op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat indien zij dergelijke feiten aanhaalt zij hiervan op zijn minst concrete bewijzen of elementen aanbrengt, quid non. Indien betrokkene al problemen gekend zou hebben in Oostenrijk met personen die zouden behoren tot de entourage van haar ex-man en door hen bedreigd, aangevallen en met de dood bedreigd zou zijn indien ze naar de politie zou stappen en zich in Oostenrijk niet veilig voelde omwille van deze aangehaalde elementen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hoe dan ook tot de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten dient te richten met deze feiten en deze aan te geven voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat ze enig initiatief heeft ondernomen om de hulp van de Oostenrijkse autoriteiten in te roepen en maakt evenmin op geen enkele wijze aannemelijk dat de Oostenrijkse autoriteiten haar niet zouden willen en/of kunnen beschermen, indien ze er een beroep op zou hebben gedaan. Het gegeven dat Meester B. K. in zijn tussenkomst van 07.08.2012 de verklaringen van zijn cliënte dat zij in Oostenrijk zou zijn aangevallen en bont en blauw geslagen zijn door een voor haar onbekende Tsjetsjeen die door haar ex-man in de problemen zou zijn geraakt en die bedreigd zou hebben dat indien ze klacht zou neerleggen ze gedood zou worden, nogmaals herhaalt, wijzigt echter niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet met name dat betrokkene in eerste instantie een beroep had moeten doen op de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten om deze vermeende feiten aan te kaarten voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Oostenrijk er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het

land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - Austria & Country Reports on Human Rights Practices for 2011 - AUSTRIA; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2012) kan bovendien niet worden opgemaakt dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zou respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de lidstaat verantwoordelijke Lidstaat, in casu Oostenrijk, zijn dan ook niet gerechtvaardigd.

Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Oostenrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 derhalve niet aan de orde.

Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.07.2012 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij precies in België asiel wilde aanvragen. Betrokkene verklaarde daarop dat ze al eerder twee jaar in België was en dat ze hier kennissen heeft en dat al vier niveaus van de Nederlandse taal volgde (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij last heeft van psychische problemen, dat ze slaapproblemen heeft en huidirritatie heeft omwille van stress (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaring staven. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze last zou hebben van psychische problemen, slaapproblemen en huidirritatie door stress, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Oostenrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn er derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft bij de vraag naar haar originele paspoort waarvan betrokkene twee gekopieerde pagina's neerlegde evenals een duplicaat van haar geboorteakte (DVZ, vraag 18) en waarbij ze stelt dat haar originele paspoort en originele geboorteakte door de Oostenrijkse autoriteiten in beslag zouden zijn genomen toen ze door de politie werd tegengehouden in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse politie toen eveneens oproepingen van de politie, de overlijdensakte van een neef, het PV van de politie naar aanleiding van de moord op haar neef B. A. en een medisch attest van het ziekenhuis op naam van betrokkene dat ze tien dagen gehospitaliseerd zou zijn na de aanval, zou hebben ingehouden, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze verklaringen die

slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

*Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13 van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten op de luchthaven te Wenen, Oostenrijk.
(...).”*

Op dezelfde datum wordt aan verzoekster een beslissing ter kennis gebracht tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met

toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen

vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Deze was voorzien op 25 september 2012. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende

partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster voert in het verzoekschrift onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, zij geeft deze uiteenzetting onder de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoekster dreigt thans door de imminente uitvoering van de beslissing om het grondgebied te verlaten, niet enkel alle belang te verliezen bij de hangende procedure, doch tevens het slachtoffer worden van een manifeste schending van art. 3 EVRM;

De medische toestand van verzoekster is dermate slecht dat zij onmogelijk verwijderd kan worden.

Uit de verschillende medische attesten blijkt dat verzoekster met een medische problematiek te kampen heeft en een repatriëring ten zeerste tegenaangewezen is wegens een schending van art. 3 EVRM.

Er is sprake van een post traumatische stresstoornis ingevolge een psychologische schok die zij heeft ondergaan in haar geboorteland. Er is bovendien sprake van ernstige psychosomatische klachten.

Een strikte opvolging door een specialist is noodzakelijk en een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is onmogelijk hic et nunc en strijdig met art. 3 EVRM.

Een uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek is van het allergrootste belang waarbij verzoekster verwijst naar rechtspraak van uw zetel die stelt “De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RW, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II).”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Verzoekster verwijst naar medische attesten, de noodzakelijkheid van een strikte opvolging door een specialist en de noodzaak van een uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster inzake haar gezondheidstoestand het volgende verklaard heeft tijdens haar interview op 10 juli 2012:

“20. Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?

Psychische problemen.

Slaapproblemen

Huidirritatie omwille van de stress.”

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen :

“Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij last heeft van psychische problemen, dat ze slaapproblemen heeft en huidirritatie heeft omwille van stress (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaring staven. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze last zou hebben van psychische problemen, slaapproblemen en huidirritatie door stress, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Oostenrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn er derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Verzoekster uit geen kritiek op deze motieven. Er dient te worden vastgesteld dat de medische attesten die verzoekster bij huidig verzoekschrift voegt, dateren van 10 augustus 2009 en 16 november 2009. Deze medische attesten zijn meer dan of bijna drie jaar oud en kunnen bijgevolg niet dienen om aan te tonen dat verzoekster momenteel in Oostenrijk, het land waarnaar zij zal worden teruggestuurd, niet de eventuele voor haar benodigde behandeling zou kunnen krijgen. Verzoeksters bewering dat zij strikt moet opgevolgd worden door een specialist is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig recent medisch attest. Waar verzoekster verwijst naar een *“uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek”* die *“van het allergrootste belang”* is, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster na haar tweede binnenkomst in België op 12 mei

2012, een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. De aanvraag die verzoekster had ingediend op 18 mei 2009 en die ontvankelijk werd verklaard, werd zonder voorwerp verklaard op 11 mei 2012.

Verzoekster staft de beweringen inzake haar medische toestand met geen enkel recent begin van bewijs. Zij laat bovendien in het geheel na om aan te tonen dat zij in Oostenrijk niet de vereiste medische zorgen –in het geval zij daar nood aan zou hebben- zou kunnen verkrijgen. Verzoekster toont niet aan dat zij omwille van vermeende medische redenen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Oostenrijk.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat verzoekster op de vraag “21. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (...) zouden rechtvaardigen?” heeft geantwoord:

“Betrokkene verklaart dat ze door Tsjetsjenen aangevallen werd en dat ze daardoor hoogdringend Oostenrijk heeft verlaten.

Ze werd door 2 Tsjetsjeense mannen aangevallen buiten aan de gebouwen van het centrum. Het centrum is gelegen in een bosrijk gebied. Eén van de tsjetsjeense mannen zei dat hij van de entourage van haar ex-man was en dat ze haar keel zouden oversnijden indien ze naar de politie zou stappen.”

Hierover wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Oostenrijk, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat ze in Oostenrijk door twee Tsjetsjenen werd aangevallen buiten aan de gebouwen van het centrum in een bosrijk gebied en dat één van de Tsjetsjeense mannen zei dat hij van de entourage van haar ex-man was en dat ze haar de keel zouden oversnijden indien ze naar de politie zou stappen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk geen verband houden met redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Derhalve zijn ze als aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk, niet gerechtvaardigd. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde verklaring dat ze in Oostenrijk door twee Tsjetsjeense mannen zou zijn aangesproken en aangevallen die zou behoren tot de entourage van haar ex-man, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Er kan op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat indien zij dergelijke feiten aanhaalt zij hiervan op zijn minst concrete bewijzen of elementen aanbrengt, quid non. Indien betrokkene al problemen gekend zou hebben in Oostenrijk met personen die zouden behoren tot de entourage van haar ex-man en door hen bedreigd, aangevallen en met de dood bedreigd zou zijn indien ze naar de politie zou stappen en zich in Oostenrijk niet veilig voelde omwille van deze aangehaalde elementen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hoe dan ook tot de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten dient te richten met deze feiten en deze aan te geven voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat ze enig initiatief heeft ondernomen om de hulp van de Oostenrijkse autoriteiten in te roepen en maakt evenmin op geen enkele wijze aannemelijk dat de Oostenrijkse autoriteiten haar niet zouden willen en/of kunnen beschermen, indien ze er een beroep op zou hebben gedaan. Het gegeven dat Meester B. K. in zijn tussenkomst van 07.08.2012 de verklaringen van zijn cliënte dat zij in Oostenrijk zou zijn aangevallen en bont en blauw geslagen zijn door een voor haar onbekende Tsjetsjeen die door haar ex-man in de problemen zou zijn geraakt en die gedreigd zou hebben dat indien ze klacht zou neerleggen ze gedood zou worden, nogmaals herhaalt, wijzigt echter niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet met name dat betrokkene in eerste instantie een beroep had moeten doen op de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten om deze vermeende feiten aan te kaarten voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is

sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is."

Verzoekster uit in het verzoekschrift op dit motief geen enkele kritiek (buiten het argument dat ze een letsel zou hebben getoond, waar opgemerkt wordt dat een letsel verschillende oorzaken kan hebben), zodat zij niet aantoont dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Oostenrijk, omdat verzoekster bij eventuele problemen een beroep kan doen op de Oostenrijkse autoriteiten en politie.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekster voert tevens de schending van artikel 5 van het EVRM aan maar laat in het geheel na om op concrete wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden, zodat dit niet kan worden onderzocht.

Verzoekster voert geen verdedigbare grief aan. De overige middelen dienen niet te worden onderzocht omdat, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift zet verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende uiteen:

“Verzoekster dreigt thans door de imminente uitvoering van de beslissing om het grondgebied te verlaten, niet enkel alle belang te verliezen bij de hangende procedure, doch tevens het slachtoffer worden van een manifeste schending van art. 3 EVRM;

De medische toestand van verzoekster is dermate slecht dat zij ónmogelijk verwijderd kan worden.

Uit de verschillende medische attesten blijkt dat verzoekster met een medische problematiek te kampen heeft en een repatriëring ten zeerste tegenaangewezen is wegens een schending van art. 3 EVRM.

Er is sprake van een post traumatische stressstoornis ingevolge een psychologische schok die zij heeft ondergaan in haar geboorteland. Er is bovendien sprake van ernstige psychosomatische klachten.

Een strikte opvolging door een specialist is noodzakelijk en een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is onmogelijk hic et nunc en strijdig met art. 3 EVRM.

Een uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek is van het allergrootste belang waarbij verzoekster verwijst naar rechtspraak van uw zetel die stelt “De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RW, 31/07/2008, armst nr. 14.767, zaak 24.093 II)

Indien de beslissing niet wordt geschorst, is verzoekster in de onmogelijkheid om de medische overmacht te laten vaststellen en zal zij gerepatriëerd worden zonder dat hieromtrent ooit vaststelling is gebeurd door verwerende partij.

Hierdoor dreigt op zeer korte tijd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin dat in voorkomend geval de repatriëring een feit zal zijn ondanks het feit dat verzoekster in zeer slechte toestand verkeert.

Ingeval van medische overmacht in hoofde van verzoekster, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd en dit zolang deze onmogelijkheid duurt.

Zie in dit verband Cass., 18.12.200, Soc, Kron. 2001,184, + noot JTT, 2001, 92, + concl. Adv. Gen. Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de wettelijke termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de absolute onmogelijkheid om te handelen.

In dezelfde logica heeft het Arbitragehof art. 57 § 2 OCMW-wet niet van toepassing verklaard (althans ongrondwettelijk in zoverre het van toepassing is) op dergelijke vreemdelingen wanneer zij, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn om aan dat bevel gevolg te geven (Arbitragehof 30.06.1999, BS 24.11.1999).”

Voor de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt verwezen naar punt 3.3.2. van dit arrest.

Waar verzoekster aanvoert dat zij in de onmogelijkheid zal zijn om “medische overmacht” te laten gelden, wordt herhaald dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster een aanvraag op grond van medische redenen heeft ingediend. Wat haar “zeer slechte toestand” betreft, wordt herhaald dat verzoekster hiervan geen recent begin van bewijs bijbrengt.

De feitelijke elementen die verzoekster aanvoert, zijn dermate algemeen en gedateerd dat ze niet toelaten te besluiten dat ze voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing noch bijdragen tot de ernst van het nadeel noch tot het moeilijk te herstellen karakter ervan.

Waar verzoekster aanvoert dat de uitvoering van de bestreden beslissing zal leiden tot het verlies van enig actueel en rechtmatig belang in de annulatieprocedure, volgt dit nadeel niet uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die geen uitspraak doet over de gevolgen van een beroep dat op heden nog niet is ingeleid en louter hypothetisch overkomt.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe verzoekster zich beperkt, volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de

vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET